

НАЦИОНАЛЕН АКАДЕМИЧЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

ЗАСЕДАНИЕ

НА

ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ

София, 27 април 1979 г.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

ОТКРИВАНЕ	стр.
Дико Фучеджиев	3
ПРИСЪСТВУВАЩИ	3
ОТСЪСТВУВАЩИ	4
ДНЕВЕН РЕД	4
ИЗКАЗВАНИЯ ПО ТОЧКА ПЪРВА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД	
Георги Черкелов	4
Славка Славова	5
Димитър Канушев	7
Антония Каракостова	9
Чавдар Добрев	10
Маргарита Дупаринова	13
	14
Никола Петков	14
Васил Стойчев	15
Дико Фучеджиев	17
КАТЕГОРИЗАЦИЯ НА РОЛИТЕ В "МИЛИОНЕРЪТ"	
Никола Петков	18
ВТОРА ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД	
Дико Фучеджиев	18
ЗАКРИВАНЕ	
Дико Фучеджиев	19

НАЦИОНАЛЕН АКАДЕМИЧЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

ЗАСЕДАНИЕ
НА
ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ

/Стенографски протокол/

Начало 12,45 ч.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВУВАЩ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Присъствуват:

Дико Фучеджиев

Енчо Халачев

Банчо Банов

Антония Каракостова

Маргарита Дупаринова

Виолета Бахчеванова

Славка Славова

Рачко Ябанджиев

Георги Черкелов

Васил Стойчев

Николина Лекова

Кирил Неделчев

Крум Табаков

Чавдар Добрев

Димитър Канушев

режисьора Никола Петков

художника Добромир Петров

Отсъствуват:

Филип Филипов

Крикор Азарян

Ружа Делчева

Николай Николаев

Юри Ангелов

Любомир Кабакчиев

Откривам заседанието на Художествения съвет с

ДНЕВЕН РЕД :

1. Обсъждане на варианта на "Милионерът" от Йордан Йовков за голяма сцена.
2. Категоризиране на роли в четири постановки.

Имате ли някакви предложения за дневен ред? Няма.

Преминаваме към ПЪРВА ТОЧКА. Предлагам да бъдем лаконични и да не се бавим. Имате думата. Кой иска да започне?
Другарят Черкелов.

ГЕОРГИ ЧЕРКЕЛОВ:

Общото впечатление е стабилно, каквото беше и от камерната сцена. Мисля, че някои неща малко се люлеят, защото преместването е сериозен факт. За нас е важно да знаем, че преместването на една постановка от малката на голямата сцена е сериозно нещо. Трябва предварително да се мисли дали да се направи на малката или на голямата сцена.

Мисля, че пласирането на предметите, т.е. в сценографията нещата имат нужда от оглеждане. Лично мен ме смущава, че колегите не навсякъде функционално са решили въпросите. Худо-

жествен факт е станало поставянето на тази рамка в средата. На места им пречи нещо. Конкретно бих ви посъветвал да помислите за подаръците за сватбата. В тях няма виц, да оставим, че не е **вярно** като биография, **не** вярно като история. Защо тогава трябва да бъдат такива? Това е все пак буржоа, който трябва да получи достоен подарък за сватбата на дъщеря си. Иначе трябва да има виц, трябва да е смешно. Тогава може всичко. Но в тази работа аз виц не виждам. Ако гърнето е виц, то той е безвкусен, малко грубичък. Идва ми нещо наум и ви го казвам. Ако искате, приемете. Би могло да бъде безвкусен кич гоблен, би могло да бъде картина. Общо взето ми се струва несполука, малко прибързано и с менците. Гърнето с мед идва някак естествено.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Него го има и в камерната сцена...

ГЕОРГИ ЧЕРКЕЛОВ: В изпълнението на ролите се е промушила недостатъчно премерена работа. На камерната сцена беше дискретно, тънко, а сега трябва да е по-едро. Велко беше дискретен. Сега той е ярък, със своята дискретност той е категоричен. Коментарите са малко повече.

Някакви съществени неща, които да са беда, не виждам. Спектакълът ще бъде интересен и на голяма сцена.

СЛАВКА СЛАВОВА:

От гледна точка на публиката, аз мисля, че това ще бъде един наш редови добър спектакъл, може да се играе и на голяма сцена.

Ако бях гледала само на голямата сцена представлението, щях да го приема. Но от мойта актьорска гледна точка /това само един актьор може да го забележи, в никакъв случай не и публика/, намирам, че много нюанси са отишли по дяволите.

По-голямата беда според мен е, че преместването на един спектакъл от малка сцена на голяма сцена кара актьорите инстинктивно да правят нещата по-едри, да ги окрупняват. В това уедряване на изразните средства на мен ми се струва, че се е получил някакъв шарж. Мисля, че тук режисьорът много сериозно трябва да свие някои от актьорите. Говоря и за Жоржета, и за Миглена, с голямо съжаление – и за Велко. Този Велко, който долу ме разсмиваше и с гърба си, тук в прекаляването си не ме разсмя толкова много, колкото първия път. Долу от всички страни оглеждаш актьора и той знае това. Затова играе спокойно, накъдето и да е обрнат. Горе еднопосочността публика-сцена кара актьора инстинктивно когато говори фронтално да се обръща към публиката. От това също се загубиха много нюанси.

Пак повтарям, че тези неща бихме забелязали само ние, актьорите, въпреки че не знам колегите на какво мнение са.

Спокойно обаче представлението може да се играе горе, на голяма сцена.

Имам възражение за тези глави. Този път много ме смутиха на сцената кравешките глави. И тези дървета по средата...?! Това аз не можах да разбера и за мен беше излишно. Ако кравешките глави се явят само при доктора и тогава се сложи тази рамка, може. Но така – главите непрекъснато седят, а пък рамката само се явява – не.

И понеже тук пространството е по-голямо, като че ли се разточи цялата работа – докато преминат, докато прескочат един парапет, втори, трети... Получава се едно развличане на действието. Това се получава вероятно, защото още актьорите не са си измерили пространството. Но като го измерят, действието може би ще се сгъсти.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ:

Гледам за трети път това представление. Още съм под силното впечатление на спектакъла на камерна сцена. Гледах днес първата част на този спектакъл. Всички аванси и преимущества ги давам на спектакъла на камерна сцена.

Вярно е и това, че слабите места на камерната сцена се видяха и тук – малко по-ясно и по-откровено.

Смятам, че спектакълът на камерна сцена притежава чувствително по-големи качества. Той е по-интересен и по-разнообразен. ~~На~~ какво се дължи, не мога с точност да кажа. Навярно на камерната сцена спектакълът беше по-динамичен, а тази динамика го правеше по-артистичен, по-разнообразен, по-богат с нюанси, въображение, правеше го по-стремителен. Това фарсово начало по-пълноценно се реализираше. А тук, на широкото пространство, като че ли се разпилява творческата енергия на спектакъла, като че ли става по-литературен театър, отколкото на камерната сцена. Не знам дали вярно съм усетил нещата, но това е най-общото ми впечатление. Смятам, че първата част беше слаба, неинтересна, доскучаваше, макар че отделни сцени и моменти сами за себе си бяха интересни.

Съгласен съм с тези критически бележки, които се казваха.

Има един момент от по-общ характер, за който ми се струва, че в това представление е засилен. Характерът на тези пикантни сцени или на мотива, който има в пиесата, е малко по-друг от това, което ние виждаме на сцената. Струва ми се, че малко се огрубяват тези неща, дори стават самоцелни. Разбирам, че в самата пиеса – и в текста, и в образи, и в поведение, и в структура – тези неща ги има предположени.

Режисурата не ги измисля. Но твърде много се залага на това. А все пак тук имаме провинциални нрави, относително идилични, които се разрушават от страстта за парите, за реализирането. От тук идва и известна афишираност на тези отношения, израз на преднамереност.

Особено в първата част на спектакъла и специално когато идват младите / голямата група/, се проявява най-осезаемо липсата на добра художествена мярка, на вкус. Според мен спектакълът трябва сериозно да се очисти от това. Има и преднамереност, и неорганичност.

Второто действие на пиесата, което според мен е най-слабо и като драматургия, може би трябва да се спасява с театрални средства от режисурата. Но твърде непоследователното налагане на избраното решение, на фарсовото решение, не може да бъде издържано от самата структура на литературното произведение. Забелязвам това и изказвам своята преценка.

Мисля, че всички актьори са загубили от блясъка си. Не знам колко пъти са репетирали, дали тази сутрин бяха без достатъчна предварителна нагласа, без нерв, темперамент и пр. Това се чувствуваше в първата част.

Във втората част спектакълът действително порастна, подобри се, нещата се приближиха до впечатленията, които имахме от спектакъла, който гледахме преди.

Смятам, че интересен и специален проблем е как една пиеса, която е правена за голяма сцена, за сцена-кутия, след като е снета на камерна сцена и след това отново като се върне на голямата сцена, как ще изглежда. Активизирано е всичко, всичко е станало много по-театралнозрелищно. Предполагам, че спектакълът ще придобие нови качества, а тук според мен се

получава резултат, който ни води в посока на други разсъждения.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА:

Бих искала да кажа, че не случайно не взех веднага думата на днешния Художествен съвет, защото още от самото начало имах органически протести срещу вдигането на този спектакъл на голяма сцена. Днес проверявах сама себе си дали съм имала основания за тези опасения тогава.

Днес ние гледахме едно средно представление в афиша на голямата сцена, докато долу имаме бляскав спектакъл, който за мен лично има приносен характер като художествено завоевание. Долу имаше едни метафорични решения, постигнати с много скромни и приятни актьорски средства, с фантазия и импровизация. Гореще има редица неща, които не достигат тези художествени обобщения, които достигаха долу. Става въпрос за тази сцена за хапката с Мишо Петров, за идването на Христина с тази рокля и т.н. Гореще те не произвеждат впечатлението, което правеха долу. Даже ми се струва, че звученето на целия спектакъл с неговата съвременна тема, гореще дребнее. Може би това се дължи и на самата пиеса. Долу ние откриваме едно класическо произведение, а гореще показваме неговите драматургически слабости.

Естествено е, че този спектакъл може да се играе. Публиката го приема. Но не бих искала да го играем в това здание в тази му версия. Може би с него трябва да пътуваме из страната. Тук бих искала да го запазим в неговия камерен вариант, който е великолепен.

СЛАВКА СЛАВОВА: Когато Велко си изплюва баницата, се вижда. Аз го забелязах. Имайте го предвид, кажете му.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Защо, не му ли харесва баницата? /Смях/.

СЛАВКА СЛАВОВА: Трябва да му е празна устата, за да говори.

ЧАВДАР ДОБРЕВ:

Мисля, че се казаха много справедливи неща за днешното представление. Според мен др. Канушев правилно подчерта, че това, което е слабост на камерната сцена, и тук е слабост, но изпъква с по-голяма сила. Основното противоречие идва от това, че камерният вариант е почти буквално пренесен на голямата сцена. Аз очаквах режисьора и актьорите да потърсят по-нови решения. Това като че ли не е сторено в достатъчна степен. Струва ми се, че се получава разминаване между редица сцени /и тази, която и сега си остава най-добра – сцената на сватбата/. Споделяхме с др. Черкелов, че там актьорите играят пределно искрено, органично и в един момент показват, че те имат пълно съзнание за това, че те все пак играят образ. Те съвсем леко парадират инфантилката, мошеническото у героя. Но там има едно истинско органично поведение със спецификата на комедийния жанр. Струва ми се, че в другите сцени има много неточни моменти. В началото става въпрос вероятно за това, че хората са се събрали и са си пийнали, но на сцената бяха едни абсолютно трезви, нормални хора. Тогава защо са тези бутилки?

ГЕОРГИ ЧЕРКЕЛОВ: Лимонада...

ЧАВДАР ДОБРЕВ: Имах чувството, че те са **пили** лимонада.

ГЕОРГИ ЧЕРКЕЛОВ: Те това пият.

ЧАВДАР ДОБРЕВ: На голямата сцена изпъкна това, че не можа да се очертае достатъчно основаването на дружество "Кавал". Идва младежката група. Те с отношение разиграваха принуждаването на един млад човек да се ожени за това, че предната нощ се е напил. Това се разиграваше така, както се играят карти. Струва ми се, че подходът трябва да бъде по-близък до този, който е реализиран в сцената на сватбата. Сцената на сватбата

много ми хареса и днес. Много сериозно беше защитена. В последната сцена също има неверно разчетени неща от страна на режисурата. Да кажем отношението Фъргова и Масларска. Тук като че ли Фъргова беше по-силния индивид и с по-силно социално положение, отколкото самата Масларска. А Фъргова е една жена, която като оса иска да я ухапе. Но тя се присламчва към нея. Героите като че ли трябва да имат други взаимоотношения.

След това всичко в спектакъла като че ли се изравнява, защото човек губи от съзнанието си^В кое точно е акцента. Всичко става еднозначно.

По-нататък се говори за подаръците, за клетката. Съгласен съм с тях. Но все пак домът на Масларски, смятам, е по-друга среда. Какво пречи това да бъде подчертано на голямата сцена? Мисля, че завесата не трябва непрекъснато да се сменя и вдига, защото не стават големи промени. С това като че ли ритъмът ненужно се нарушава, внезапно се спира нещо, което е започнало.

Говорихме с др. Черкелов и понеже той не го спомена, ще го кажа аз. Сцената на сватбата и попа – защо веднага същата музика? Това малко е формално. Защо всяко действие трябва да завършва така? Защо да не завърши както попа си пее? Има неща, които са по-формални, които могат и така, и иначе да бъдат трактувани.

Моето предложение е да се изкажем сега, да дадем своите забележки. За нас този спектакъл не е решаващо да отиде на голяма сцена. Но ако има възможност това да стане, то режисьорът още малко трябва да помисли върху някои решения, защото ние не искаме буквално да бъде пренесен камерния вариант. Говорихме за по-друго, творческо решение. Буквалното пренасяне може-

ше да се постигне и без репетиции. Видяхме, че тук има някои съкращения, но това са дребни неща. Аз говоря за инвенсия, за въображения, за изтръгване на хумора от репликата /защото на голямата сцена по друг начин вероятно трябваше да се изтръгне хумора/, говоря за това, че по-статичното, по-нюансираното, на малката сцена въздействува много, а тук този стил не върви. Тук буквално са пренесени някои неща.

Смятам, че за нас е важно, ако тази постановка може да излезе на голяма сцена. Разбира се, не сме се женили за постановката, т.е. да се появи непременно на голямата сцена, но ще бъде добре да покажем догодина, когато е годишнината на Йовков. Смят_ам, че дотогава имаме време. Режисьорът, художникът и актьорите са съгласни.. Не зная, може би трябва да се осигури някакво допълнително време, но трябва да мислим с някакви нови решения тази постановка догодина да се появи на голямата сцена. Например мои близки хора гледаха камерния вариант и споделиха: "Толкова хубаво нещо... Защо да не могат да го видят хиляди хора? Хубаво е Йовков с една пиеса от нашата комедиография да се играе на голяма сцена. На мен ми се иска тя бъде показана там. Струва ми се обаче, че Кольо Петков е нямал достатъчно време. Нужно му е сам той да огледа своята работа, сам да потърси нови решения. Той видя пиесата на голямата сцена. Сигурно по-добре от нас усеща и добрите, и слабите страни. Смятам, че да се намерят нови решения, е по силите на режисьора. Например тази сцена със сватбата не е нужно изобщо да се променя. И сега има отделни много добри ситуации, епизоди. Но като цяло трябва да се помисли за изясняване на редица взаимоотношения с оглед на това, че се играе на голяма сцена, за атрактивността, за хумора в репликата, за някои нови режисьорски решения за по-голямо

обобщаване. Тук има надробени някои работи.

Сега не бързаеме. Ако имаме възможност за догодина да направим такива промени, подходящо би било тази редакция на "Милионерът" да се появи на голяма сцена.

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА:

Съгласна съм с изказванията на колегите, които говориха преди това. Мисля си само за практическото изпълнение на всичко онова, което се каза. Смятам, че ако пак бих искала да видя представлението, бих искала да го видя на камерна сцена. Там то е необикновено хубаво, необикновено силно. Там чарът е в това, че и ти взимаш участие в нещо, което ти е много познато, върху което можеш да се засмееш, нещо, с което можеш да се гордееш /това е драматургия на Йовков/.

Смятам, че всички наши препоръки биха били много трудно изпълними, защото нещо е вече направено. Както ако върху едно готово табло художникът вземе да търка и да размазва ... Сега просто трябва да сме благодарни, че го имаме и за голяма сцена. Убедена съм, че при пътуване на това представление, то ще бъде една много добра работа за нашия театър.

Мисля, че ако всичко в представлението беше изпълнено така, както Мария Стефанова изпълнява своята роля, ако всички актьори играят добре както нея, смятам, че тогава всичко би било съвсем леко. Нинче, твоята роля е също чудесно изпълнена. Съжалявам, че нещо се губи от Велко Кънев, съжалявам именно за младежката сцена. Мисля, че ако всичко бъде сгъстено и дадено с такава лекота, както Мария Стефанова прави ролята си, всичко ще бъде много, много по-лесно.

Смятам, че тази работа е сериозна за нашия театър. А ако започнем да изискваме и да даваме препоръки, тя ще се

развали.

Най-напред искам да кажа, че аз не видях спектакъла на камерна сцена, защото бях болен по това време, но чух много хубави работи за него. Просто се радвах, че една пиеса от нашата класика излиза в Народния театър.

Какво ми направи впечатление днес? – Колежката Дупаринова каза за Мария Стефанова, която е подходяща. Ролята е за нея. Но искам да направя една бележка, която вече много пъти се прави. Когато говори тихо или говори гърбом, нищо не се разбира. Излязох от ложата и отидох назад, за да се опитам да чуя. Губи се много от текста, а той е много хубав. Тя е добра актриса, играе чудесно, но не ѝ се разбира текста. Има и други, на които не се разбира. И всичкото това нещо е така умотано в ефекти, в самоцелни неща /прощавайте за израза/, че ако те се намалят 50 % и излезе текста напред, ще има по-голям резултат. Когато слушам двамата седнали на масата – Раданов и Мария Стефанова – които си говорят колко пари да му пратят, когато си говорят спокойно и тихо, текстът излиза ясно. Там аз се смях. И усетихте ли как реагира публиката? А някъде текстът се замазва от ефектите. Може би от това, което е било долу, трябва да се търси ново решение за горе. Съжалявам, че не съм видял представлението на камерна сцена, но специално ще отида да го гледам. Текстът обаче в никакъв случай не трябва да пропада. Трябва да има и повече органика. Тя се губи. Колегите се мъчат да правят смешки от евтини работи, но публиката не се смее на таква нещо.

НИКОЛА ПЕТКОВ:

Ето ви пример на една режисьорска грешка. Смятам, че

не трябваше да се съгласявам пиесата да се играе горе. Тя е родена, скроена за други условия. Аз наистина се мъчих да измисля някои нови решения. Но до днес си правил едно, от утре почваш да правиш друго... Сигурно и аз трябва да се преустроя. Не съм много убедителен.

СЛАВКА СЛАВОВА: Това не е възможно да стане...

НИКОЛА ПЕТКОВ: Моето предложение е такова: Ако наистина държим на това представление, трябва да го съхраним и да се играе долу, макар че сега и там ще има известно колебание. Но това лесно може да се преодолее.

Ако искаме друга пиеса-комедия на голяма сцена, да направим друга комедия. Но тази аз едва ли ще мога да я направя по-добре. Виждам, че е лоша на места, че е неорганична и т.н. Някъде това е от желанието да се преодолее разстоянието. Творческият процес има една психология, която не може да се прескочи. Искаше ми се да покажем представлението на голяма сцена, а сега безкрайно съжалявам, че не бях по-рязък, за да не стигаме до този печален художествен съвет, когато едно добро художествено представление сега трябва да обсъждаме със съжаление.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ:

Мисля, че изникнаха някои нови въпроси. Черкелов повдигна въпроса за пренасянето на спектаклите ни и за работата на камерна и на голяма сцена.

Имали сме случаи при излизане на камерна постановка при гостуване на голяма сцена, но с нейния си декор, да се получат много хубави положения, даже по-добри отколкото са били на камерна сцена. При разтварянето на нещата е имало случаи, когато голямата сцена помага за някои неща. А тук какво се е получило? От малката сцена отиваме на голямата. Но това е ед-

ната трудност. Актьорите са се сблъскали с нарушаването на органиката при търсенето на приспособленията за голямата сцена, при непрекъснатото обръщане с лице към залата. Затова и пропадат някои мизансцени. Например Мария, обръщайки се гърбом към публиката в центъра на залата, още не е надмогнала качването на голямата сцена и е естествено репликите ѝ да пропадат. Актьорите са се сблъскали тук и с по-различен декор. Те не си правят камерната постановка в по-голямо пространство и с публика само от едната страна, а се сблъскват с половинчато поуново решение. Пренасянето отстрани на разделителите на кравешките глави, прескачането и т.н. са усложнили още повече актьорската работа. Затова някъде се нарушава органиката, нарушава се онова, което изключително много ни е харесало на камерната сцена. Даже част от онова, което беше интересно и ценно у Велко долу, тук се е изгубило.

Но какво спечелихме? Вече имаме възможност този спектакъл спокойно при гостуване на камерна сцена или при прегледи на камерни пиеси да показваме в долния му вариант. Едновременно имаме възможност този спектакъл да показваме по нормалните сцени, като той ет ден на ден ще расте. Ако направим едно турне с него, тогава нещата съвсем ще си идват на мястото.

Като цяло ако трябва да се пренася един спектакъл от малка на голяма сцена с такова решение, той трябва да се направи по някакъв друг начин - да се запази ценността от решението му долу, но да се търси някакво ново решение, което голямата сцена позволява. Според мен голямата сцена изисква и ново мизансцениране. А тук се е получило в големия декор - малък мизансцен. Групицката се е събрала, както е било долу, а около тях - голямо пространство.

Смятам, че трудът не е загубен напразно, не е загуба и

направеният декор. Това ще ни дава възможност да гостуваме с тази пиеса, а дори и чествуването на Йовков ще можем да го направим на голяма сцена.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Друг иска ли думата? ... Аз мисля да приключваме.

На нас ни беше необходим този вариант, независимо дали ще го играем на голямата сцена или не - за гостувания. Това ще бъде една от пиесите за турнето на театъра в началото на месец юли в Силистра, Толбухин и Търговище.

Не можем да осъждаме режисьора. Аз знам колко е трудно да излезеш от една работа за такъв кратък срок. Абсолютно необходимо е дистанция.

Според мен някои неща от споменатите се дължат на тази началност на работата на голямата сцена. Въпросът ще бъде допълнително обсъден, но не ставаше въпрос за представлението още от сега да се играе на голямата сцена. Ставаше дума за новия сезон и то при преценка, която ще се направи допълнително, т.е. сега представлението ще се играе на камерната сцена в своите два състава и с него ще отидем на турне. Така че тези бележки, които бяха направени и които могат да се осъществят, моля режисьорът с актьорите преди едно представление на камерната сцена да седнат и да ги обмислят. Може би тази клетка ще трябва да се махне. Тя беше направена специално Велко Кънев да бъде вкаран там когато отиват да го женят. Има и някои други неща, които се казаха и които режисьорът чу.

Приключваме по този въпрос.

А сега за категоризацията на "Миллионерът".

НИКОЛА ПЕТКОВ:

За главни предлагам трите роли на Кондов, Масларска и Масларски, за роли предлагам всички останали и за Лазаринка - 0,75.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Значи за Масларска, Масларски и Кондов - 1,5 точки, всички останали - 1 точка и слугинята - 0,75. Има ли някакви предложения? Стойчев.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: Ако имаме право да отделяме постижение с такова нещо, смятам, че на Мишо за постижението му може да се даде 1,5.

Предлагам и за слугинята да се смята също за 1, защото това е общата работа. Независимо от това, че ролята е малка, и двете актриси са проявили старание. Няма нещо, за което да ги отличаваме с по-малко.

СЛАВКА СЛАВОВА: Подкрепям предложението му.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Значи остава за Мишо Петров - 1,5 точки и Райна Каназирева - 1 точка.

ВТОРА ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД:ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Предложение на режисьора Крикор Азарян за категоризация на ролите в постановката "Крал Лир": Крал Лир - 1,5, Глостър - 1,5, граф Кемп - 1,5, Шут - 1,5, Едгард - 1,5, Едмунд - 1,5, Регана - 1,5, Гонерил - 1,5, Корделия - 1,5, Олбански и Корнуелски князе - по 1,5, френски крал - 1 и всички останали роли - 1. Смятам, че е нормално предложението. Има ли някакви съображения? Стойчев.

ВАСИЛ СТОЙЧЕВ: Според мен тук сега изниква един такъв въпрос, който на времето пак повдигах на художествен съвет, но не се възприе. Мисля, че тази система на деление на ролите на

едно и половина, на едно и на 0,75 според мен е неправилна. Тя би трябвало да започва от 1, после 1,5 и 2, за да може сега при това положение да се даде 2 на Крал Лир, да се даде 1,5 на останалите главни роли и да се даде 1 на останалите.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Прав си. Напомни ми да помислим по този въпрос за новия сезон.

Предложение на режисьора Младен Киселов за категоризация на ролите в постановката "Опит за летене": Аврамовица и полицаят - по 1 точка, а всички останали роли по 1,5 точки. Аз предлагам всички да бъдат по 1,5 точки.

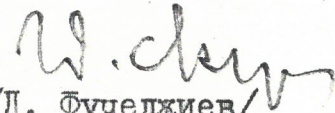
ОБАЖДАТ СЕ: Да, разбира се.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: "Назначение": Ленин - 1,5 , Нюта - 1,5 т. ^{Ламин} Корупеев - 1,5 , а останалите роли - по 1 точка. Смятам, че това е справедливо. Има ли някакви предложения? Няма.

Закривам заседанието.

К р а й 13,45 ч.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

/Д. Фучеджиев/

СТЕНОГРАФ:

/К. Матев/